

NICO HELMINGER

Szentenciák

jégkérges fenyők

a külszíni fejtés kráterében

a szél tört

hangjai

kötélpálya-maradványok

csikorgó dalolása

és a gondolatok

mint kerti munka

a hó fülledt

sötétje alatt

szilárdan eltökélt én

figyelőállásban

évszakokkal és számjegyekkel

keresztezett

én-tájban

soha el nem készülő mű

időnyílással

kettészelt

fogalmazványában

kérj inkább új

lapot

a táj

túljárta az eszedet!

ó ezek az éjszakák

könyörtelen

buzgalmukkal

hogy mindent megvilágítsanak

már csak

egy hörpintés egy bólintás

a pultnál

makacs várakozás

kijárat nincs sehol

lépteid alatt

az égbolt

tócsává

zsugorodik

szemetes tartály szürkeségű reggel

és minden szájban

a hold szótagja

(ebben az enyhe

félhomályban)

két palack tengerparti köd

– gondolatok tárolására

alkalmas hely – mondtad te

az ország

déli pólusán ültünk

és újra láttuk magunkat

amint gyorsított visszajátzásban

rohangászunk az élet körül

vagy talán

az álom

köldöke körül

köröztünk?

egy ember

árnyéka

nehezedik a köre

az utak behavazva

csak néha-néha találsz

egy mondatot

milyen vadidegen a tükör

ködarcából

előbukkanó szem

látod! – elég egy széllökés

és a cseresznyevirágok

megolvasztják a havat

milyen forrón

és könnyedén zizeg az éjszaka

mintha tea főne a fejben!

(a szerelmes)

Ircsik Vilmos fordítása